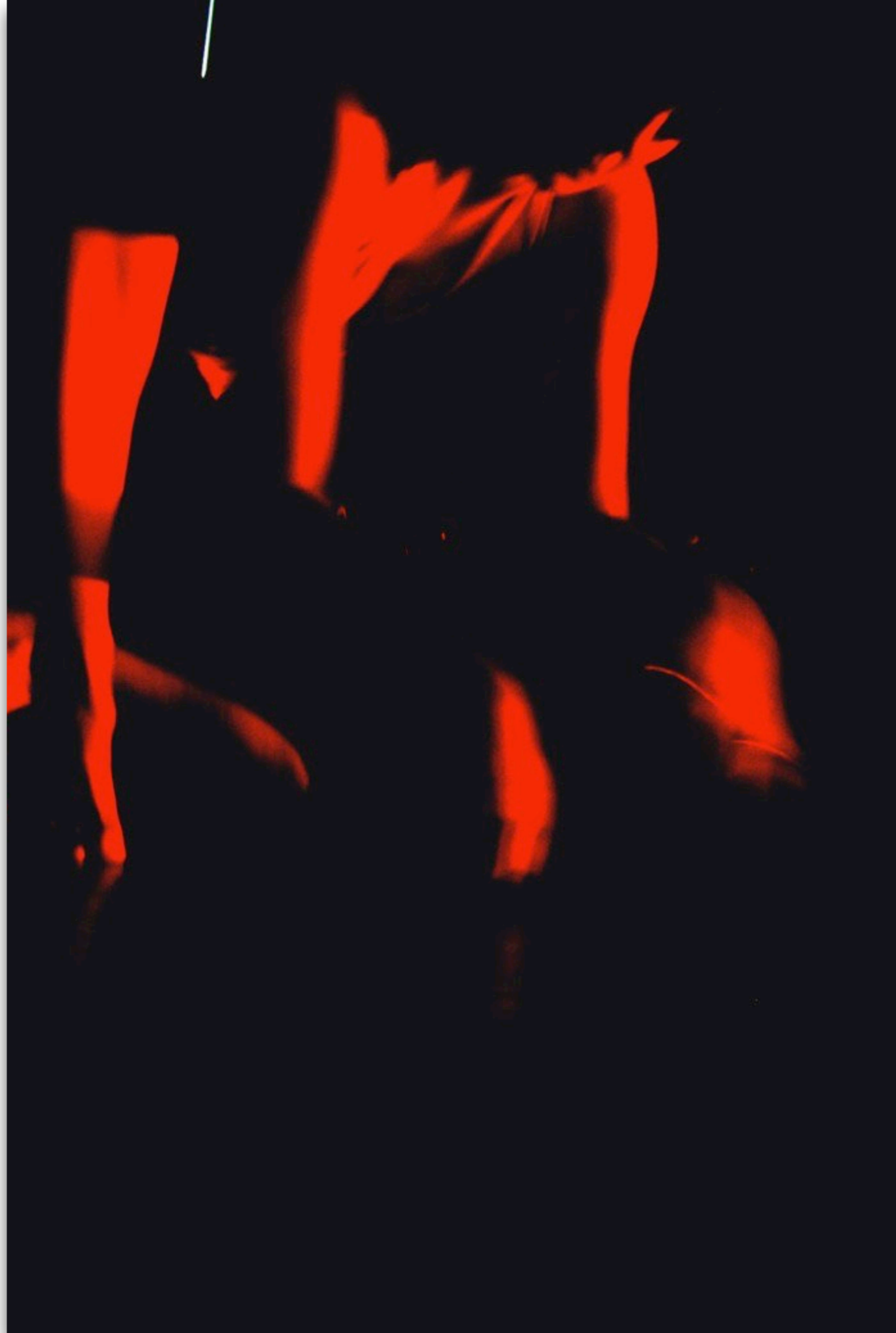

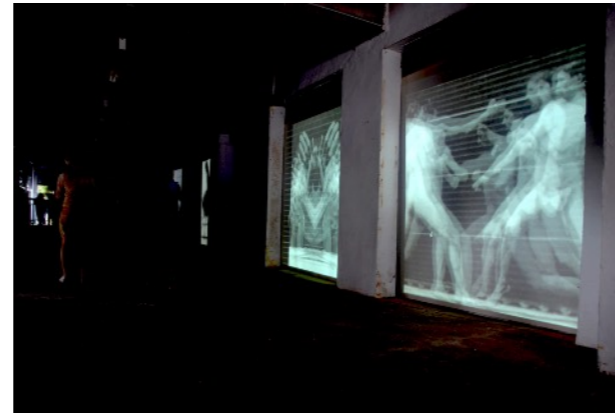

ADRIANA LA SELVA
PORTFOLIO | SELECTED WORKS

BIO

Adriana is a theatre-maker, a performer, a networker and a researcher. Adriana is working on a practice-based Ph.D. at the University of Ghent in Belgium, in association with the School of Arts (KASK), where she is investigating contemporary performer training processes in relation to politics of embodied research. In 2009, she concluded her Master's degree in Contemporary Arts, also practice-based, at the University of Lancaster, UK, on Deleuze and Guattari's notion of becoming in relation to physical theatre. She is since 2015 member of the international theatre group The Bridge of Winds, led by Odin Teatret actress Iben Nagel Rasmussen, Adriana co-founded Cross Pollination together with Marije Nie, an international network of performers and researchers, which focusses on the dialogue in-between practices, new ways of knowledge building and understanding collaboration. She created theater m u s t, a company based in Antwerp focused in theatre for young audiences and is the co-founder of comm'on vzw, an organization focusing on artistic exchange and sustainability, based in Ghent. She is interested in artistic projects that support sustainable research and social thinking, all kinds of urban processions and parades, performances for young audiences and, yes, training. In this portfolio you will find images from selected works I devised and performed.

SACER

Geel- 2016. Commissioned by CC de Werft. Directed and devised by
Adriana La Selva

The meaning of the term sacer in Ancient Roman religion is not fully congruent with the meaning it took after Christianization, and which was adopted into English as sacred. In early Roman religion sacer, denotes anything "set apart" from common society and encompasses both the sense of "hallowed" and that of "cursed". In his main work "Homo Sacer: Sovereign Power and Bare Life" (1998), philosopher Giorgio Agamben analyzes an obscure figure of Roman law that poses some fundamental questions to the nature of law and power in our present times. Under the Roman Empire, a man who committed a certain kind of crime was banned from society and all of his rights as a citizen were revoked. He thus became a "homo sacer" (sacred man). In consequence, he could be killed by anybody, while his life on the other hand was deemed "sacred", so he could not be sacrificed in a ritual ceremony.

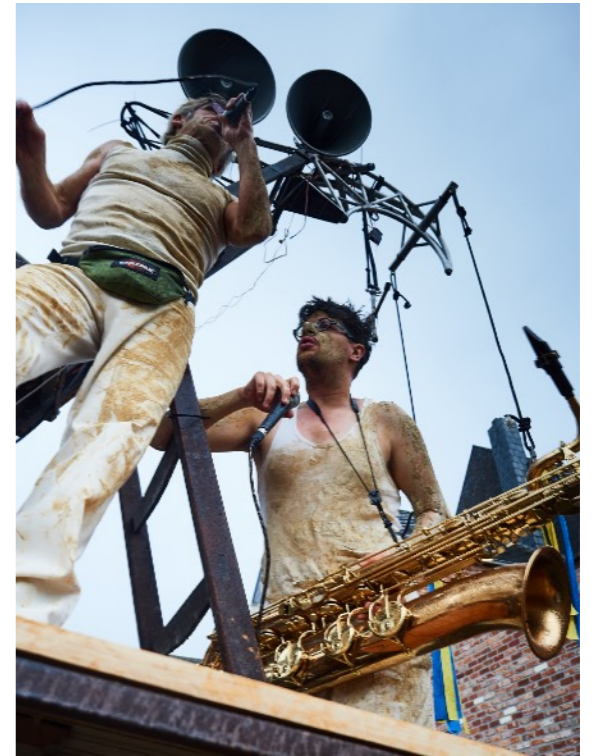
SACER is a performative street parade, where the notion of marginality (the sacred men) is used as a connecting element. A group of local and international artists, both professional and amateurs, are challenged to connect the architecture of the neighbourhood with 'being an outcast'. What is it that puts us out of the ordinary? What does it mean to be together in the margin? And shouldn't we be celebrating this position? This street performance project is a long term investigation across microcosms of small communities around Europe, which are being faced with radical transformations in its cultural and socio-political frames. With this work, I would also like to push the boundaries of artistic work beyond what is called social-artistic enterprises. Excellence in the louvre trespasses the borders of mere social collaborations, looking for consistent and rigorous poetics for the public space that do not diminish or overlook artistic quality over social interactions.

SACER aims at the transformation of a milieu. It presupposes the practice of theatre as interference, as a factor upsetting the usual daily dynamics and relationships, bringing about a constellation of unexpected collaborative bonds. It is a total use of a theatre's know-how concerning expressive communication, nonverbal information, contact and the building of relationships, physical presence and decisional skill, participation and group dynamics, tacit knowledge and its transmission, ideoplastic processes (the capacity to transform thoughts and feelings into disciplined actions and reactions), artistic and practical targeting, intracultural collaboration, planning, realisation, management and networking.

SACER had its first edition in Geel in 2016. The project was commissioned by the CC de Werft to open the cultural season 17/18. During this process, I coordinated 150 artists I gathered through a mapping of the city and its activities.

SACER is a cooperation, a collaboration, a celebration.

SACER

Gent, 2018. Commissioned by De Koer/ Stad Gent, through an artistic residency.

During the creation of this performance, song operates as the performative and organizing principle for an itinerant behaviour. The vocal exchange of the process highlights such behaviour through affects that vibrate public spaces. This results in the crafting of sound as a connective agent, a medium for intimate sharing which discloses a performative attitude that resonates with the notion of 'radical empathy'.

Being out of time or tune (in music) relates to what is called 'participatory discrepancies': nuances in repetition and rhythm that invite us to bodily participate. These nuances are often described using movement metaphors such as pushing, pulling, leaning, falling, etc., revealing the tensions and dynamics of a score where one is invited to actively engage. SACER explores technical tools and poetic translations to sonic discrepancies as embodied strategies in public spaces. The song as mode of acting then becomes a geography of intimacy: a meeting point, diffuse, yet pointed; a private space that requires something, an outside. For Sacer the promise of parade functions as such an outside. Because it aims to opens up the carefully built architecture of sonic affects - a constant flux, the continuous and contentious reorganisation of margins - to the city landscape.

What might the opacities and vibrancies, the multiplicity of global entanglement and its soundings, suggest or enable in terms of contemporary struggle? Can one craft a means of empowerment by way of sonic thought, a listening from below, in order to nurture the power of the unseen or the not-yet-apparent? Might sound be deployed as a weapon by way of particular tonalities and collective vibrations, a listening activism, and the force of volume, to support a culture of radical care and compassion?

I had the determined wish to create a very good singing performance for the streets of brugse poort, i was determined to train myself and a choir to excel in this task. And so I formed my choir, began to obsessively study about choir techniques, poliphony....and slowly I began to realise that these techniques wouldn't be excelled as i expected, but above all, that the accidents with the techniques, when it merged with the bodies of the singers ended up bringing out their own meanings to the artistic work I was creating. The accidents shaped the project both in practice as in concept.

Being out of tune, in dissonance, in discompass, were slowly forming actions and images and relations with the architecture of the public space. The question for someone that works professionally with performance then becomes, how to remain faithful to these technical accidents? How to feed them and shape them into non accidental matters? How to give purpose for them to exist?

Through this fascination, being out of tune fell in love with the marginal figure. There was suddenly a very concrete way of speaking about it, a way we could almost hold in our hands and carry together throughout the parade.

DE BRUGSE POORT KOORT

Brugse Poort Koort en Scoort!

TEXT: KATHRIN BRUNDEL FOT: MICHELE VERBODDEN

Sinds vorig jaar zing ik mee met het koor De Brugse Poort Koort. We vragen Adriana La Selva, de oprichtster van het koor, hoe het allemaal begon.

Na een repetitie die in het theater van Bij' De Vlaen Gasten plaatsgreep.

De enthousiaste Braziliaanse vertelt vol passie en met haar visie. "Ik maak deel uit de internationale touring groep Bridge of Winds. Eenmaal per jaar komen de actrices en muzikanten samen in een ander land. Vorig jaar heb ik voorgesteld om hier in de Brugse Poort samen te komen. Het concept is 'uitwisseling door zang'. Ik zelf had het moeilijk met zingen dus was ik daar iets mee doen, voor het plezier van het zingen. Een bijeenkomst van zingende mensen, communicatie via zang. De lokale mensen krijgen in die week elke dag gratis workshops. Op het einde van de week geeft iedereen een voorstelling. De mensen die hebben meegedaan waren enthousiast en wilden verder zingen. Ik vond twee locaties om te repeteren: 'De Kruer' en ook 'Bij' De Vlaen Gasten'. In die periode was ik met een artistiek project 'De Parade' bezig. Het koor was de rode draad doorheen die parade. Het is belangrijk dat een groep mensen regelmatig samenkomt om artistiek te oefenen op een duurzame manier. Dit wil zeggen: niet alleen voor dit project, maar om het oefenen verder te evalueren. Een belangrijk gebouwen, elkaar inspireren, een struggle, een streven. Het is zeer belangrijk. We willen samen zingen, we spreken en op zoek naar identiteit tijdens een interculturele clash van verschillende gebruiken en waarden, waarden en kansen.

KORHOENKALTEN

Naar begon te vermoeden dat ze dat van die hoge wil misschien niet zo letterlijk had bedoeld.

TEXT: ERIC LIPPENS

In de ongeschiedlijke lichtheid van het bestaan is er de nieuwsgierigheid. Nieuwsgierig zijn zit in ieder van ons. Het kan een gemeenschap opbouwen. Iedereen kent het gezegde: 'morgen wordt het beter'. Zelf ben ik nieuwsgierig naar dat beter worden. "Maak ik daar deel van uit?" Dat is de vraag. Je wordt omgevraagd door wat beweging en nog meer door wat niet meer beweegt in de buurt waar je woont, waar je leeft. Terwijl het leest overheerst dat de geschiedenis herijkt dat de jongere generatie zich leert op leer betonen wil in een wereld die aan verandering toe is.

Het leest dat ik mij fysiek in het straatje van de moderne bevind, staat mij droevig. Maar mentaal kan ik de plaatselijke vernieuwing, de plaatselijke ideeën die ontstaan, zomaar ergens, nog zeer goed aan. Mij is ook bekend het gezegde 'onbekend is onbemind'.

De eerste stap zetten? Je weet nooit waar die stap naartoe leidt. Je weet nooit waar een spontane opwelling je heen brengt. Je bent alleen... nieuwsgierig.

Dat was ik zeker toen ik mij naar 'De Kruer' begaf. Ach ja, ik herde die hoek in de Brugse Poort reeds lang en was er ook wel een- of tweemaal 'ter gelegenheid' van. Wat die gelegenheden precies waren, ben ik vergeten. Ik schreef waarom het niet, eerder schuchtere stappen... om er de start mee te maken van een koor. Goede hemel, jaren lid van een koor en zich dan laten verleiden tot iets nieuws, iets onbekends? Als iedere moderne intermedialist las ik iets over een zekere Adriana La Selva. Het klook heel buitenlands en dat was het ook; Braziliaans. De boodschap luidde: ik ben op zoek naar zangers voor een koor... Ahpraak zo rood het avondlijke uur van zeven.

Mischien lijkt het overdreven, maar ik geloof dat ik reeds veelvuldig werd op die stralende blik. Zo positief. Zo uitnodigend. Adriana met de boorstel in de hand de aad aan het vegen... wachtende op, jawel, zangers! 'Koen jij om te zingen,' vroeg zij in een enthousiaste begroeting. En mijn onwikkeld antwoord: "Niet echt, ik wil even komen kijken, lateren naar waar het over gaat." Eerlijkheid, de kat uit de boom kijken?

Men zegt dat ik hen blijven plakken op de Brugse Poort en dat is naar waarheid. Plakken in de echte zin van het woord, want zij krijgen mij hier niet meer weg, tenzij tussen zes planken. Plakken heb ik ook gedaan op die allerbeste ontmoeting van het Koor Zonder Naam, een groepje van een half dozijn zangers-in-ope. Toen dacht ik: het kan toch niet stuk? En ja, de mannen waren duidelijk in de minderheid!

En ik bleef voort bij atak. Repetities van liedjes. En weer speelde die indruk 'onbekend is een beetje onbemind' op. Er waren niet zowat wiken op onze gezangen. Die noten moesten er

een beetje bij gelacht worden, maar Adriana zette er grondiglijk de pinne vaart in. Wij zongen en verstonen er heel weinig van! Wat moet was: er ontstond arder een heeler groep, er ontstonden nieuwe vriendschappen. Zelf? Inderdaad, ik vond mij toch gelukkig. En toen werd een naam gevonden: Brugse Poort Koort... en iedereen vond dat het goed was.

Dat ik er bij ben heeft alleszins te maken met... nieuwsgierig zijn! En dank dat ik er bij staag zijn!

Uitvoerlijk een rondtafel-repetitie van het koor in de keuken (boven) van Bij' De Vlaen Gasten. Adriana zit met haar rug naar de fotograaf en rechts naast haar zangcoach Rick Deboone.

En dan was er uiteindelijk... Sacer

TEXT: ERIC LIPPENS

Of er een noodzaak was om van de straat - die toch van ons is - te weeren voor die ene wagen - en het was dan nog een Mercedes Benz - weet ik niet. Het project Sacer en zijn moer opgraverie wandeling doorheen de Brugse Poort ondervond dan ook het bekende vingerje van de wet die de groep Brugse Poort Koort, De Vlaen Gasten en de kijkcijfers, ofwel het om vergevriende publiek, doorheen de parade begeleide. Hier en daar werd echter ook wel door enkelen eens buiten de lijntjes gekleurd, met gevolg. Die van Gent die af en toe wel eens stont zijn...

Een stralende zon begeleide ons zeer zeker en kwam ons reeds heel vroeg tegemoet die zaterdag 29 september en was reeds in vol ornaat samenvoegend de game openingsparade met feest voor zowel De Kruer als Bij' De Vlaen Gasten. Je moet zeker wel geluk hebben om de weersgoden aan je kant te krijgen. Heel wat grintvrienden waren ruim op tijd opgedaagd in De Kruer voor het succes gebouwen van het project Sacer.

Voor Brugse Poort Koort werd nog tot het moment signale groepsteerd op wat moeilijke rimpetjes van ons repertoire. In een lichte kleur werd zijdelings tevoorschyn gebracht, ging de groep raad voor een snag, en die was er voor sommigen van onze groep toedig om de valse noten toch maar een beetje te verdoezelen. Langzaam onderging iedereen een gedaanteverandering. De voorzame kleidij was wit en de vele dames lieten zich van hun beste kant zien in het opsnikken. Ook werd er wat afgespiegeld, zo van: "Zit mijn jasje goed," of "er die strik zit beetje leuk". Katrien stond in voor het schenken. Gezelligheid troef.

Tich ook niet vergeven dat er een heel mooi buffet met allerlei gezonde voeding ter beschikking stond van iedereen. De innerlijke mens moest ook en vooral eerst worden gestrekt voor de latere inspanningen!

De grote vraag die wij ons kunnen stellen is af de Brugse Poort zelf klaar is voor zulke publieke voorstellingen die waarschijnlijk in een theater op de juiste plaats zijn. Een publiek dat voor niets komt? Terwijl anderzijds een theater en het spel dan ook noodzakelijkerwijs naar buiten zou moeten kunnen komen om meer bekend worden. Naar de buurt toe... maar de mensen uit die buurt.

Aan Adriana La Selva zal het zeker niet gelegen geweest zijn. Het werd een geslaagde kunst - oefening met een enthousiast publiek dat ons vergezilde. Sacer draait om het naar buiten brengen van kunst van de hoogste plank, maar kunst moet worden begrepen. En dat betekent ook... marginaliteit. Een

marginaliteit die verworven was in deze steerslepende optocht. Het gemeten van de weersrijghed aan kleiden, aan tonen met een uitgesproken ziel.

Er is het gezegde: "Wat je gemint hebt, kent niet terug." De aanwezigen konden het wellicht niet direct bevatten toen de leest met Allouba de wifheid van ons bestaan door de kler - momenten werd gekleurd. Dat wij niet zijn allen dat stukje marginaliteit belevten... Over dit project Sacer zal nog wel even worden stappet en zou het niet peachtig zijn mochten wij van die commentaren konden moegenieten? Albeit één feit: de Brugse Poort leeft, zal verder evolueren! Er is geen ander woord dan: dank u!

Na de parade in het Pierkepark.

BRUGSE POORT KOORT

Artistic social singing initiative active since 2018, supported by Goeste Major vzw and Bij' De Vieze Gasten

Choir's manifesto (written by many hands)

Bridging voices

In ancient Greek Theatre, the choir would give voice to the main characters' actions, advising them and providing the audience with what could not be spoken by the them, their fears and secrets and desires. The choir would give voice to the urgencies of that particular world.

What does it mean to have or to give voice nowadays?
And how could we, together, care to hear and to be heard?

Our choir is interested on practices of companionship, on learning together. And above all, we want to enjoy, to celebrate, to express, not the urgencies of any main character, but our own.
We sing, but we also dance, talk, act, scream and laugh!

Each one of us come from so many different cultures that we see no use talking interculturalism.

Each one of us is an alliance of many cultures and of many knowledges. From the beginning our choir is a place where we learn with each other. Our singing sessions are slow activism and research into everyday life. We expect sustainability, a long thread of learnings through ways of becoming with each other, of becoming with songs, of creating empathy.

What are the urgencies moving you right now?

THE BRIDGE OF WINDS

International theatre and research group, member since 2014.

ABOUT

The Bridge of Winds is a performative and pedagogical project directed by Iben Nagel Rasmussen since 1989. The group consists of artists from Latin America, Europe and China.

Iben Nagel Rasmussen has gathered these students, not only to make performances, but to transmit her own theatrical heritage: the actor's formation and the theatrical values, on which she has based her life as an actress.

The group meets every year in different places of the world. The work focuses on physical and vocal training; the creation of in- and outdoor performances, and so-called "barthers": cultural exchanges between The Bridge of Winds and local communities.

The main characteristic of The Bridge of Winds is its long-term duration, which allows a gradual development in depth. Another feature, is to bring together artists from various disciplines (music, theater, dance, fine arts) and from different cultures, making the group a multicultural and multidisciplinary melting pot, going beyond linguistic, artistic, and cultural boundaries.

The Bridge of Winds holds open meetings in collaboration with local theatres, as well as social and cultural institutions. The group also takes theatre to the streets, makes seminars, workshops, cultural exchanges, concerts, conferences, and photographic exhibitions.

During its 30 years of activity, the members of The Bridge of Winds have spread this theatrical heritage through their own artistic work and teaching.

Brazil | Paraty
2017

The training

The Bridge of Winds' training consists of several different sequences of exercises. The main idea is that different kinds of exercises develop different kinds of energy. The actor comes into possession of a wide spectrum of energetic qualities, which in turn influence the characters he/she creates, and their particular ways of being present on stage.

Each exercise is composed by simple rules and structures, which allow the actor to conduct a deep and long-term research. Carrying out the physical actions and improvising with fixed elements helps to build up a constant flow, where both body and mind are engaged, revealing the actor's own memories, associations and emotional states.

The Bridge of Winds' training develops the principles of: transforming weight into energy, alternating the balance (precarious balance), precision of the actions, and relation with the space, rhythm, and the other actors on the floor.

Together, they create a scenic behavior, which obliges the actor to be concrete, effective, and connected with his/her inner paths and energies. The training gives the actor the ability to build structures and physical actions, variations, and to create precise and alive physical sequences (scores).

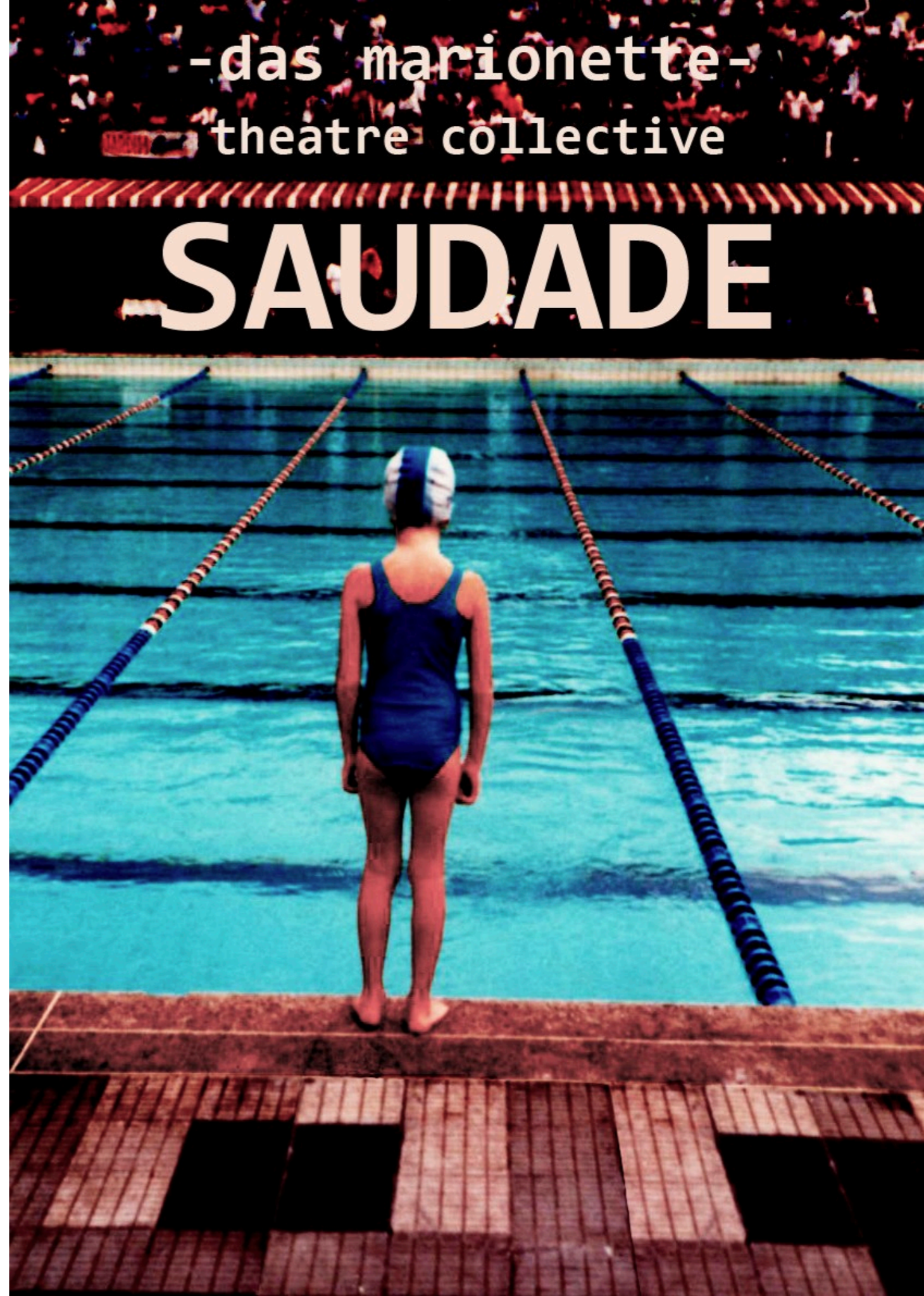

SAUDADE | HEIMWEE

Performed from 2014 to 2016 in Brazil and Belgium, Funded by Stad Gent, Provincie Oost-Vlaanderen and Vlaamse Overheid. Artistic residency at De Centrale, Gent.

-das marionette-
theatre collective

SAUDADE

Saudade is a physical theatre work piece co-produced by De Centrale in Gent, premiered on March 2013.

With this work I step into the beginning of my research proposal, reevaluating my creative process methodologies and training experiences, as well as the theatricality inherent to it. I try to confront a strong and sometimes exaggerated performance with moments of extreme vulnerability and absence of acting. A look with a certain irony to the two extremes of acting provokes the audience to think about what feels real, convincing or truthful for them. The theme, which brings me back to a very familiar feeling of being away from your mother land, proved to be a great field to experiment with this discussion.

For this project, I worked in collaboration with Vinicius Torres Machado, a director that knows my work since the beginning of my career. Reviewing both our developments and artistic paths so far brought us to discuss and re-explore much of what we have learned, done, and to confront it facing the contemporary landscape of a country which is not ours.

True to a physical approach to theater, language is not be the first and most important carrier of meaning. Language is pulled open and the body is the primary medium. Language becomes a rhythmic element that endorses the visual. The music and soundscape are of course of the utmost importance. This is provided by Fulco Ottervanger from De Beren Gieren.

“Dear audience,

What you will see later is both a search and the result of a search. The life story of our dancer Adriana La Selva was the starting point, a Brazilian who eventually washed ashore in Ghent through wanderings in New Zealand. During the creative process, however, we became increasingly aware that the illustrious charge of the concept only becomes visible where language, body and music embrace each other's shortcomings. Saudade is a performance about that hard-to-translate word that flirts meaningfully with "melancholy" and "homesickness" but it isn't, not quite. The word is too analytical and, moreover, unreliable when spoken in a new language. Body and music, on the other hand, are too theatrical and threaten to smother the truth in all their pompousness. Then suddenly there is the performance called "Saudade". Instead of what cannot be expressed, a figure appears on the scene. She tells about her childhood, her husband and her fortunes on both sides of the world's seas. In the meantime she wanders about what she would like to call "here". It is an existential etude in which she hovers between performer and herself. Her memory determines the key, sometimes fragile, sometimes full of self-confidence. Saudade is somewhere in between.”

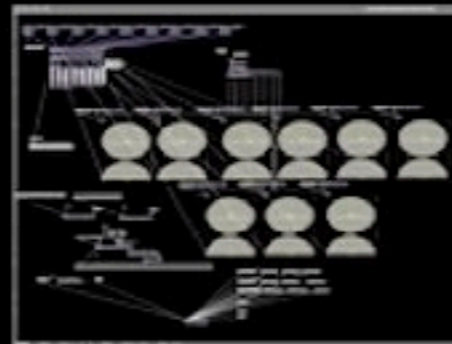

THE BURROW

Premiered at Nuffield Theatre, UK, supported by Mapped Contemporary Arts Festival.

"Yet it might seem that the burrow in the story of that name has only one entrance; the most the animal can do is dream of a second entrance that would serve only for surveillance. But this is a trap arranged by the animal and by Kafka himself; the whole description of the burrow functions to trick the enemy. We will enter, then, by any point whatsoever; none matters more than another; and no entrance is more privileged even if it seems an impasse, a tight passage, a siphon. We will be trying only to discover what other points our entrance connects to, what crossroads and galleries one passes through to link two points, what the map of the rhizome is and how the map is modified if one enters by another point. Only the principle of multiple entrances prevents the introduction of the enemy, the Signifier and those attempts to interpret a work that is actually only open to experimentation" (Deleuze and Guattari, 1986).

The Burrow - a cartography of a hybrid body, is an interdisciplinary physical theatre and electro-acoustic work which explores the universe of Franz Kafka's unfinished story The Burrow. Unveiling layers of Kafka's autobiographic masterpiece, the performance takes us through the mind world of an underground animal who is constantly trying to guard his burrow-structure from intruders. As the animal repeats the same procedures time and again, the author is increasingly infected by his own paranoia. The work is a collaboration with sound artist Chris Hambley, exploring the possibilities of using mapping strategies with motion tracking technologies in performative processes.

